

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/504/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112232869
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4112232869.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 16. 04. 2014 č. k. 6C/63/2013-62, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanej domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nitra v označených exekučných konaniach. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou podanou na Okresnom súde Nitra dňa 01. 10. 2012, ktorá mu po vylúčení sudcov uvedeného súdu z jej prejednania a rozhodovania bola prikázaná na prejednanie a je vedená pod sp.zn. 6C/63/2013, domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 6.730,57 eura a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.346,11 eura. Žalobca tak činí z dôvodu, že bol účastníkom exekučného konania ako oprávnený, v ktorom súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej doby, čo charakterizoval ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Nakoľko žalobca zhodne s uvedeným žalobným návrhom i v ďalších veciach sa domáhal voči žalovanej zaplata náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu, pretože o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote, z dôvodu hospodárnosti konania podľa § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie i veci vedené pod sp. zn. 6C/63/2013, 6C/64/2013, 6C/65/2013, 6C/66/2013, 6C/68/2013, 6C/71/2013, 6C/72/2013 a 6C/117/2013 s tým, že sa ďalej budú viesť pod sp. zn. 6C/63/2013. O spojení vecí rozhodol uznesením zo dňa 28. 05. 2013 č. k. 6C/63/2013-23. Zo spisu sp. zn. 6C/63/2013 zistil, že exekučné konanie sa týka exekúcie vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 17Er/906/2010, v ktorej podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý žiadosť o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie dňa 24. 11. 2010 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 24. 06. 2011 č. k. 17Er/906/2010-23 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti, týkajúcej sa 2/3-ín poplatku a v časti, týkajúcej sa denného úroku z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy zamietnutá a uznesením zo dňa 13. 01. 2012 bolo exekučné konanie v týchto častiach zastavené. Následne dňa 03. 09. 2012 bolo exekučným súdom vydané poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Uviedol, že v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 6C/64/2013 si žalobca uplatňuje majetkovú škodu vo výške 4.826,46 eura a nemajetkovú ujmu v sume 965,29 eura z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v konaní pod sp.zn. 19Er/813/2011, v ktorom mu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená dňa 18. 08. 2011 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 22. 08. 2011 č. k. 19Er/813/2011-10 zamietnutá, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 10. 2011 a následne uznesením zo dňa 07. 11. 2011 č. k. 19Er/813/2011-13 bolo exekučné konanie právoplatne zastavené. V ďalšom konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 6C/65/2013 konštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáha zaplataenia majetkovej škody v sume 4.094,84 eura a nemajetkovej ujmy v sume 818,97 eura, pričom exekučný spis Okresného súdu Nitra vedený pod sp. zn. 24Er/530/2010 nebol pripojený, a preto predmetnú vec vylúčil na samostatné konanie. Poukázal na to, že v ďalšom konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 6C/66/2013 sa žalobca domáha zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 eur, pozostávajúcej zo sumy 70 eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, sumy 40 eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15 eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu a nemajetkovej ujmy v sume 319 eur vypočítanej alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu na základe aplikácie doktríny ústavného súdu uvedenej v žalobe. Týchto sa domáha v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/787/2008, v ktorom podal súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 01. 12. 2008 a v ktorom bolo vydané súdnemu exekútorovi toto poverenie dňa 08. 12. 2008. V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 6C/68/2013 si žalobca uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v sume 275 eur, pričom z exekučného spisu sp. zn. 11Er/196/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 28. 04. 2009 a poverenie súdnemu exekútorovi bolo vydané exekučným súdom dňa 06. 05. 2009. V konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 6C/71/2013 si žalobca taktiež uplatnil majetkovú škodu v sume 125 eur a nemajetkovú ujmu v sume 514,48 eura v súvislosti s exekučným konaním vedeným pod sp. zn. 7Er/861/2011, v ktorom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 06. 09. 2011 a uznesením exekučného súdu zo dňa 22. 03. 2012 č. k. 7Er/861/2011-10 bola táto žiadosť zamietnutá s tým, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 04. 2013. Súd ďalej uviedol, že v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 6C/72/2013 sa žalobca domáha zaplataenia majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 529,23 eura v súvislosti s exekučným konaním vedeným pod sp.zn. 24Er/526/2010, pričom zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 15. 07. 2010 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 22. 12. 2010 č.k. 24Er/526/2010-10 zamietnutá, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 05. 2011 a následne uznesením zo dňa 23. 12. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 05. 2012, bolo exekučné konanie zastavené. Poslednou žalobou vedenou pôvodne pod sp.zn. 6C/117/2013 si žalobca uplatnil majetkovú škodu v sume 816,03 eura a nemajetkovú ujmu v sume 163,21 eura za nesprávny úradný postup exekučného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 27Er/466/2010, pričom z obsahu tohto spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 23. 06. 2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a uznesením exekučného súdu zo dňa 13. 12. 2010 č.k. 27Er/466/2010-13 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 01. 2012. Uviedol tiež, že z oznámenia Okresného súdu Nitra zistil, že celkový nápad oddelenia Er v roku 2009 bol 15.113 vecí, v roku 2010 - 14.879 vecí, v roku 2011 - 21.196 vecí a v roku 2012 - 24.980 vecí. Svoje rozhodnutie právne oprel o čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ust. § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, ako i ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v zneniach účinných do 31. 05. 2010, do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011. Prioritne sa zaoberal námietkami vyslovenými žalovaným v jeho písomnom vyjadrení a v tejto súvislosti konštatoval, že i keď žalobca podal žaloby na Okresnom súde Nitra dňa 01. 10. 2012 a teda pred uplynutím 6-mesačnej lehoty podľa § 16

zák. č. 514/2003 Z.z., pretože žiadosť o prerokovanie svojho nároku doručil žalovanej dňa 23. 04. 2012, nie je dôvod na zamietnutie jeho žaloby, keď k rozhodovaniu o týchto žalobách dochádza už po uplynutí 6-tich mesiacov a nárok žalobcu uspokojený nebol. Naproti tomu za dôvodnú považoval vznesenú námietku premlčania vo veci vedenej pod sp.zn. 6C/66/2013, pretože v exekučnej veci sp.zn. 9Er/787/2008 bolo vydané poverenie exekučným súdom dňa 08. 12. 2008, odkedy začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota a žalobca podal žiadosť na predbežné prerokovanie jeho nároku až dňa 23. 04. 2012 a teda po uplynutí premlčacej lehoty. V ostatných spojených veciach námietku premlčania žalovaná dôvodne nevzniesla, keď žalobca si svoj nárok na súde uplatnil pred uplynutím zákonnej 3-ročnej lehoty. Opierajúc sa o ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku dôvodil, že v tomto ustanovení je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, kedy vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie s tým, že exekučný súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie do 15 dní, avšak táto lehota je pre súd záväzná len do tej miery, že jej nedodržanie by mohlo byť označené za zbytočný prieťah a mohlo by sa prípadne skúmať aj v rámci disciplinárnej zodpovednosti; inak lehota má poriadkový charakter, a preto na záver o zbytočných prieťahoch nebude stačiť len jej prekročenie, ale aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu. Za nesprávny úradný postup preto možno považovať len taký postup súdu, keď doba trvania na vydanie rozhodnutia nezodpovedá zložitosti a právnej náročnosti, ako aj počtu vybavovaných vecí. Poukázal tiež na to, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v znení do 31. 05. 2010 obsahovalo iba zákonnú lehotu na vydanie poverenia, avšak neobsahovalo lehotu na vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, z ktorého dôvodu nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup súdu pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Naviac od 01. 06. 2010 bolo znenie predmetného ustanovenia zmenené tak, že lehota 15 dní neplatí pri rozhodovaní o exekučnom titule podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, a preto sa stotožnil s tvrdeným žalovanej, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, pokiaľ ide o rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktorý je exekučným titulom, a teda, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v exekučných konaniach, ktoré začali po 01. 06. 2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Argumentoval tiež, že v predmetných exekúciách sa súd zaoberá materiálnym predpokladom exekúcie a to exekučným titulom, ktorým boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a tieto posudzoval v súlade s ust. § 45 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ako aj judikatúrou, podľa ktorej exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, avšak v exekučnom konaní je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok a tiež skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy, čo podporil i odkazom na označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Mal za to, že vzhľadom na náročnosť jednotlivých vecí, ako aj počet vecí exekučného súdu, ktoré boli v dotknutých obdobiach vybavované 6-timi vyššími súdnymi úradníkmi, ako i nutnosť preskúmania exekučného titulu po jeho formálnej a materiálnej stránke, nebolo objektívne možné vo veciach rozhodovať v krátkom časovom úseku a tieto okolnosti ovplyvnili dĺžku samotného konania. Táto však nebola zapríčinená nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v porušení zásady rýchlosti konania, a preto rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty nie je možné považovať za nesprávny úradný postup z dôvodu nevydania rozhodnutia v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Zvlášť, pokiaľ žalobca nepreukázal, že by boli príslušným orgánom v konaní exekučného súdu konštatované prieťahy. V tomto smere poukázal i na rozhodnutie ústavného súdu zo dňa 14. 02. 2013 č.k. IV. ÚS 94/2013-20, ktoré rozhodnutie sa týkalo práve sťažnosti žalobcu namietajúceho porušenie jeho základných práv postupom exekučného súdu v konaniach vedených pod sp.zn. Er a ktorým bola sťažnosť žalobcu odmietnutá, keď ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutých konaniach nie sú splnené podmienky na vyslovenie porušenia zákonného práva sťažovateľa. Dospel preto k záveru, že v prejednávanych veciach nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nevydania rozhodnutí v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a to bez zbytočných prieťahov. Nedôvodnosť žaloby v konaniach pôvodne vedených pod sp.zn. 6C/64/2013, 6C/66/2013 a 6C/68/2013 vzhliadol i v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v 15-dňovej lehote. Záverom uviedol, že sa stotožňuje s tvrdením žalovanej, že nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto jeho podnikateľskou činnosťou vytvorené a to aj s ohľadom na list Európskej komisie generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť zo dňa 14. 09. 2010, v ktorom sa konštatuje, že sa zdá, že žalobca po dosiahnutí pochybných rozhodcovských rozsudkov pristupuje k ich výkonu a že súdny exekútor, ktorého žalobca poveril výkonom exekúcie a ktorý je bývalým pracovníkom žalobcu, pokračuje v exekúciách bez toho, aby sa zaoberal nezákonnosťou alebo

nemorálnosťou rozhodcovských rozsudkov, z ktorého dôvodu bolo i povinnosťou okresného súdu sa podrobnejšie zaoberať rozhodcovskými rozsudkami ako exekučným titulom. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, náhradu trov konania nepriznal, pretože sa tohto práva vzdala tým, že si náhradu trov konania neuplatnila, pričom jej ani podstatné trovy v konaní nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vykol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyiac jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti, atď.. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania sú žaloby žalobcu, ktorými sa voči žalovanej domáha zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nitra ako exekučného súdu (ďalej len „exekučný súd“). Návrhom vedeným pôvodne na súde prvého stupňa pod sp. zn. 6C/63/2013 sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 6.730,57 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 1.346,11 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 6C/64/2013 sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 4.826,46 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 965,29 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/65/2013 náhrady škody vo výške 4.094,84 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 818,97 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/66/2013 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 319 eur, návrhom pôvodne vedeným pod sp.zn. 6C/68/2013 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275 eur, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/71/2013 náhrady

škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 514,48 eura, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/72/2013 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 529,23 eura a vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/117/2013 náhrady škody vo výške 816,03 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 163,21 eura. Nesprávny úradný postup žalobca vzhladol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote a v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pod sp. zn. 6C/63/2013, 6C/64/2013, 6C/65/2013 a 6C/117/2013, tiež i vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 28. 05. 2013 č.k. 6C/63/2013-23 boli označené súdne konania spojené na spoločné konanie s tým, že toto sa bude viesť ďalej pod sp.zn. 6C/63/2013. Preskúmaným rozsudkom súd prvého stupňa vec vedenú pod sp. zn. 6C/65/2013 vylúčil na samostatné konanie, v ktorej časti pre absenciu odvolania účastníkov konania rozsudok nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania takto zostala len jeho zamietajúca časť a na ňu nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Úvodom je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.), je zák. č. 514/2003 Z.z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu

za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003/Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci správne súd prvého stupňa vo svetle týchto záverov posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu uplatňovanú žalobcom v konaní. V tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Niet totiž sporu, že vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 6C/63/2013, z obsahu exekučného spisu sp. zn. 17Er/906/2010 vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 24. 11. 2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s. r. o. proti povinnej E. U. o vymoženie 1.698,41 € s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava zo dňa 29. 06. 2010 sp. zn. SR 05288/10. Exekučný súd dňa 14. 04. 2011 vyzval rozhodcovský súd na predloženie spisu, ktorý mu bol zaslaný na CD nosiči dňa 04. 05. 2011. Uznesením zo dňa 24. 06. 2011 č. k. 17Er/906/10-23 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia v časti týkajúcej sa 2/3-ín poplatku, t. j. v sume 576 € a v časti týkajúcej sa denného úroku z omeškania vo výške 0,25% z dlžnej sumy zamietol a po jeho právoplatnosti (právoplatnosť dňa 30. 11. 2011), uznesením zo dňa 13. 01. 2012 č. k. 17Er/996/2010-28 exekučné konanie v uvedených častiach zastavil (právoplatnosť uznesenie nadobudlo dňa 08. 05. 2012). Následne dňa 03. 09. 2012 bolo exekučným súdom vydané poverenie č. 5403*119477 na vymoženie zostávajúcej časti uplatneného nároku pre súdneho exekútora.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/64/2013, kde podľa žalobcu došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Nitra v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 19Er/813/2011 z obsahu tohto spisu vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 18. 08. 2011 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej W. C., o vymoženie 1.560,57 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 11. 05. 2011 sp. zn. SR 03087/11 a táto bola uznesením exekučného súdu zo dňa 22. 08. 2011 č.k. 19Er/813/2011-10 zamietnutá a uznesením zo dňa 07. 11. 2011 č. k. 19Er/813/2011-13 bolo exekučné konanie právoplatne zastavené.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/66/2013 obsah exekučného spisu sp.zn. 9Er/787/08 dokladuje, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému H. B., o vymoženie 19.920,-Sk (661,22 eura) s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 19. 08. 2008 sp. zn. SR 07819/08 bola doručená exekučnému súdu dňa 01. 12. 2008 a v tomto konaní bolo exekučným súdom vydané súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 08. 12. 2008 pod č. 5403*048683.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/68/2013 bolo exekučné konanie vedené exekučným súdom pod sp.zn. 11Er/196/2009, žiadosť totožného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh totožného oprávneného, proti povinnej D. Q., o vymoženie 2.958,36 eura s

príslušenstvom na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 09. 12. 2008 sp. zn. SR 12719/08, bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2009 a poverenie bolo vydané exekučným súdom dňa 06. 05. 2009 pod č. 5403053396*.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/71/2013 žalobca vzhliadol nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu pod sp.zn. 7Er/861/2011, kde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým doručená exekučnému súdu dňa 06. 09. 2011 a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej G. A., o vymoženie 436 eur s príslušenstvom, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 17. 06. 2011 sp. zn. SR 04735/11 a o tejto žiadosti exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 22. 03. 2013 č.k. 7Er/861/2011-10, ktorým žiadosť zamietol a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 04. 2013.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/72/2013 obsah exekučného spisu sp.zn. 24Er/526/2010, v ktorom konaní malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, preukazuje, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 15. 07. 2010 a to na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému H. A., o vymoženie 563,22 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 19. 01. 2010 sp. zn. SR 21476/09. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 20. 12. 2010 č.k. 24Er/526/2010-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 05. 2011 a uznesením zo dňa 23. 12. 2011 č.k. 24Er/526/2010-17, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 05. 2012, exekučné konanie zastavil.

V poslednej veci, pôvodne vedenej pod sp.zn. 6C/117/2013, z obsahu spisu exekučného súdu pod sp.zn. 27Er/466/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému I. P., o vymoženie 386 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 16. 04. 2010 sp. zn. SR 02240/10, bola exekučnému súdu doručená dňa 23. 06. 2010 a o tejto exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 13. 12. 2010 č.k. 27Er/466/2010-13 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 05. 2011 č.k. 5CoE/43/2011-28 tak, že túto zamietol, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 01. 2012. Podľa žalobcu vyššie popísané postupy exekučného súdu vykazujú znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty a s takým časovým oneskorením, ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní. Odpoveď, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, poskytuje ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01. 06. 2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií zmierov nimi schválených.

Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa zastáva názor, že z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom v zhora citovaných ustanoveniach plynie záver, podľa ktorého 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd, sa vždy vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Prejav vôle vyjadrený v právnej norme je totiž potrebné ozrejmiť výkladovými metódami, ktoré zachovávajú autenticitu sledovaného zámeru, čo umožňuje výklad doslovný, gramatický a systematický, pričom niet dôvodu pre použitie analógie. V tejto súvislosti je zvlášť významné, že úmyslom zákonodarcu bolo práve zefektívnenie exekučného konania v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu a tak prispieť k lepšej vymožiteľnosti práva. Táto požiadavka však stráca svoj základný význam a opodstatnenosť v prípade, že niet exekučného titulu pre jeho rozpor so zákonom ako materiálneho predpokladu každej exekúcie. Neznamená to však, že i vtedy exekučné konanie nemusí naplniť právo účastníka na prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, aby sa tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu dopadala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne) v tam stanovenej lehote na rozdiel od ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde uložil exekučnému súdu do 15 dní od doručenia žiadosti „poveriť“ exekútora, aby exekúciu vykonal. Obdobnú paralelu možno nájsť i v odvolaní proti rozhodnutiam v exekučnom konaní, ktoré v zásade nie je prípustné (§ 202 ods. 2 OSP), pokiaľ Exekučný poriadok výslovne vo svojich ustanoveniach nezakotvuje, že odvolanie prípustné je a taktiež i v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 16 ods. 1, § 75 ods. 4, 5, § 92 ods. 5, § 95 ods. 3 atď.), ktoré sa na exekučné konanie použijú, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 OSP). S ohľadom na cieľ a zásady Exekučného poriadku, na ktorých je budovaný, preto jeho ust. § 44 ods. 2 nie je možné interpretovať rozširujúcim spôsobom tak, ako to predkladá žalobca. Odvolacím súdom zastávaný názor v konečnom dôsledku, s prihliadnutím na vzájomné súvislosti a účel sledovaný právnou úpravou, nemožno označiť ani za neprimeraný alebo svojvoľný výklad práva upierajúci základné práva a slobody, súčasťou ktorých je i právo na súdnu ochranu. Navyiac s účinnosťou od 01. 06. 2011 zákonodarca v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku neviazal ani vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora na zákonnú 15-dňovú lehotu od doručenia jeho žiadosti. Vychádzajúc z týchto záverov s ohľadom na skutočnosť, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli exekučným súdom v sporom dotknutých exekučných konaniach vo veciach vedených pod sp. zn. 6C/64/2013, 6C/71/2013, 6C/72/2013 a 6C/117/2013 zamietnuté, nedošlo tak z jeho strany k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, a teda z tohto dôvodu ani k nesprávnemu úradnému postupu. Obdobne je tomu i pokiaľ ide o vec sp. zn. 6C/63/2013, kde v danom exekučnom konaní splnenie požiadavky na čiastočné zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorom bolo povinnosťou exekučného súdu prioritne rozhodnúť (pred vydaním samotného poverenia), nemôže byť hodnotené ako nesprávny úradný postup pre následné nedodržanie zákonnej lehoty. Pokiaľ ide o veci sp. zn. 6C/66/2013 a 6C/68/2013, v ktorých žalobca tiež tvrdil nedodržanie 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora, odvolací súd upriamuje jeho pozornosť, že exekučným súdom táto lehota pri vydaní poverenia preukázateľne dodržaná bola, takže opätovne je nutné konštatovať, že ani v týchto prípadoch nedošlo zo strany exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu.

Rovnako tak odvolací súd, v zhode so záverom súdu prvého stupňa, zastáva názor, že v sporom dotknutých exekučných konaniach neboli preukázané ani žalobcom avizované zbytočné prieťahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku

všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií, s ohľadom na okolnosti daných vecí, ktoré súd prvého stupňa popísal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia a s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje, nemožno vzhľadnúť v jeho postupe zbytočné prieťahy. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02).

K žalobcom posledne tvrdenému dôvodu nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, v dôsledku čoho nie je spôsobilým exekučným titulom, týkajúceho sa pôvodných konaní sp. zn. 6C/63/2013, 6C/64/2013 a 6C/117/2013, odvolací súd nepovažuje za zmysluplné sa bližšie vyjadrovať a v podrobnostiach odkazuje na správne a presvedčivé dôvody napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Poukazuje ďalej len na to, že v tomto smere sú právne závery ustálené judikatúrou Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR a odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. V konečnom dôsledku sú dobre známe i samotnému žalobcovi, resp. by mu mali byť, keďže mu ako oprávnenému v exekučných veciach boli doručené tisíce rozhodnutí, týkajúcich sa danej problematiky. Za daných okolností, tak i podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo v niektorom z ním označených exekučných konaní k nesprávne úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., čím nebol naplnený základný predpoklad pre zodpovednosť žalovanej za žalobcom v tomto konaní požadovanú náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Odvolací súd ale tiež dodáva, že pokiaľ žalobca nedisponoval spôsobilými exekučnými titulmi, nemohol sa v rámci exekúcie vôbec domôcť ani nárokov od povinných vyplývajúcich mu z úverových zmlúv, a preto s rozhodcovskými rozsudkami ako nulitnými aktmi v exekučných konaniach sa ani nemôže spájať vznik akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Premieta sa tu tak zásada, podľa ktorej „na neprávne nemožno stavať právo“.

Záverom odvolací súd konštatuje, že hoci žalobca ani nekonkretizoval svoj odvolací dôvod a postup prvostupňového súdu v konaní, ktorým malo dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom, odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP nezistil. I ďalšie skutočnosti vytýkané žalobcom v jeho odvolaní sú buď bez právneho významu, alebo sa preskúmaného rozsudku vôbec netýkajú.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže žalovaná návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodala.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.